

S A Š A G R E J

KLUB
ŽILIJET

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Sasha Grey

THE JULIETTE SOCIETY

Copyright © Sasha Grey, Inc. 2013

The moral right of the author has been asserted.

Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Hajde da raščistimo nešto pre nego što počnemo.
Hoću da uradite tri stvari za mene.

Prvo.

Nemojte se zgražavati zbog bilo čega što ćete pročitati
na stranicama koje slede.

Drugo.

Ostavite inhibicije za sobom.

Treće, i najvažnije.

Sve što ćete videti i čuti mora ostati među nama.

Dobro. A sad pređimo na suštinu.

Prvo poglavlje

Da li biste mi poverovali kad bih vam rekla da postoji tajni klub čiji su članovi samo najmoćniji ljudi u društvu: bankari, superbogataši, medijski moguli, generalni direktori, advokati, savetnici u ministarstvu pravde, trgovci oružjem, odlikovana vojna lica, političari, vladini zvaničnici pa čak i istaknuti sveštenici katoličke crkve?

Ne govorim o iluminatima. Ni o Bilderberškoj grupi, Boemskom gaju ili bilo kojoj od tih otrcanih teorija zavere kojima se ide naruku skrivenim poslovnim motivima podmuklih, ćaknutih zaverenika.

Ne. Taj klub je naizgled bezazleniji.

Naizgled.

Ali u suštini nije.

Članovi tog kluba neredovno se sastaju na tajnom mestu. Nekad zabačenom, a nekad skrivenom upravo

time što je svima ispred nosa. Ali nikad se ne sastaju dva-put na istom mestu. Najčešće ni u istoj vremenskoj zoni.

A na tim sastancima, ti ljudi... nemojmo okolišati i nazovimo ih onim što i jesu – gospodarima kosmosa. Ili izvršnim odborom znanog nam Sunčevog sistema. Dakle, ti ljudi, izvršioci, odlaze na te zatvorene skupove kako bi napravili preko potreban predah od važnog i stresnog posla uništavanja sveta ne bi li postao sjebaniji nego što već jeste i smišljanja još sadističkijih i nastranijih načina mučenja, zarobljavanja i osiromašenja ljudi.

A šta rade kad uzmu slobodne dane i žele da se opuste? Trebalo bi da je jasno kô dan.

Oni jebu.

Vidim da mi ne verujete. Postavimo stvari ovako: jeste li nekad upoznali auto-mehaničara kome automobili nisu fetiš? Profesionalnog fotografa koji škljoca samo kad su svetla u studiju upaljena? Poslastičara koji ne jede kolače?

Dakle, ti su ljudi, izvršioci – budimo otvoreni – profesionalni jebači.

Sjebaće vas kako bi vas nasamarili. Sjebaće vas da bi dospeli na vrh. Sjebaće vas da vam otmu novac, slobodu i vreme. I nastaviće da vas jebu dok ne budete dva metra pod zemljom. I više od toga.

Pa šta onda rade kad to ne rade? Prirodno...

Ovo je sledeće što morate znati. Moćni ljudi su kao slavne ličnosti. Vole da vise zajedno. Stalno. Uveravaće vas dok vam vrat ne poplavi da to čine zato što samo njima slični razumeju kako je biti na njihovom mestu. Ali zapravo neće da se mešaju s nižom vrstom, sa svetinom, s nepismenima i prljavima koji nalaze naročito zadovoljstvo u tome da gledaju pad bogatih i moćnih zbog jedinog što ih uvek, bez greške, natera da se ukoče od straha: seksa.

Dakle, ti ljudi, izvršioc, profesionalni jebači, smislili su kako da dođu do onoliko seksa koliko žele, da se prepuste najluđim i najizopačenijim seksualnim fantazijama, bez skandala. Što je donekle kao da neko tvrdi da je smislio kako da ne zasmrdi kad prdne, ali u svakom slučaju... oni to rade iza zatvorenih vrata. I svi zajedno. Krišom.

Henri Kisindžer je jednom rekao da je moć najveći afrodisijak. Tad se već dovoljno dugo šunjao hodnicima moći te je verovatno znao o čemu priča. A taj klub je dokaz toga.

Mogli bismo ga nazvati Jebački klub najvećih petsto kompanija magazina *Forčen*.

Liga nemoralnih drkadžija.

Svetske jebadžije.

Ili Seksualna grupa.

Zovu ga Klub Žilijet.

Samo napred. Potražite ga na *Guglu*. Nećete naći ništa o njemu. Baš ništa. Toliko je obavijen tajnom. Ali kako ne biste bili potpuno neupućeni, ispričaću vam nešto o njegovom poreklu i istoriji.

Žilijet po kojoj je taj klub nazvan jedna je od dve junakinje – sestre, druga je Justina – koje je začeo (ako je to prava reč) markiz De Sad, francuski plemić, slobodni mislilac, pisac i revolucionar iz osamnaestog veka čije su seksualne pustolovine toliko razbesnele viteške stege francuske aristokratije da ga je zatvorila u Bastilju zbog bluda. Što je, kad se osvrnemo, zaista bio loš potez jer je, sedeći u ćeliji, gde nije imao šta da radi osim da drka od jutra do mraka, markiz bio podstaknut da stvara sve veći i gori blud. Samo da bi dokazao svoje.

U zatočeništvu je napisao najčuvenije delo erotske književnosti. *Sto dvadeset dana Sodome*. Jedina knjiga koja po seksualnim perverzijama i nasilju nadmašuje Bibliju. I gotovo je jednako dugačka. Naravno, markiz je bio taj koji je kroz prozorče svoje ćelije vikao svetini da nagrne u tamnicu i tako je, nenamerno, započeo Francusku revoluciju.

Ali vratimo se Žilijet. Ona je manje poznata sestra. Ne zato što je mirna. O ne, daleko od toga. Vidite, Justina je pomalo smorna – čestita, opsesivno traži pažnju i izigrava žrtvu dok vam se ne smučī. Ona je kao one slavne ličnosti koje razglabaju o zavisnosti od droge

i seksa, upijaju svaku reč doktora Drua* i neumorno ističu svoje vrline time što se pojavljuju u svakoj rijaliti emisiji o rehabilitaciji.

A Žilijet? Žilijet se nimalo ne kaje zbog svoje žudnje za seksom i ubijanjem, za svim telesnim zadovoljstvima koje još nije probala. Ona se tuca i ubija, ubija i tuca se, a nekad istovremeno radi i jedno i drugo. Uvek se izvuče i nikad ne plati cenu zbog počinjenih nestašluka i zločina.

Možda sad počinjete da kapirate šta hoću da kažem. Možda sad shvatate zašto to tajno društvo, Klub Žilijet, nije tako bezazleno kao što deluje.

A da li biste mi poverovali kad bih vam rekla da sam penetrala, izvinite na izrazu, unutrašnji krug tog kluba?

Ne pripadam tamo. Studentkinja sam treće godine. Filmska režija mi je glavni predmet. Nisam posebna. Obična sam devojka i imam iste potrebe i želje u životu kao i svi ostali.

Ljubav. Sigurnost. Sreća.

I zabava, volim da se zabavljam. Volim da se lepo obučem i da lepo izgledam, ali ne zanimaju me skupe krpice. Vozim malu polovnu hondu na čijem zadnjem sedištu uvek stoji gomila đubreta jer nikako da nađem vremena da ga bacim. Roditelji su mi je dali za osamnaesti rođendan i u nju sam strpala sve svoje stvari kad sam otišla od kuće da studiram. Za sobom sam ostavila prijatelje koje poznajem od detinjstva; sazrela sam ranije od jednih i

* Doktor Dru Pinski je specijalista za bolesti zavisnosti, poznat po brojnim televizijskim emisijama. (Prim. prev.)

teško mi je da nađem zajednički jezik s njima, dok mi se čini da će drugi uvek biti deo mog života; a upoznala sam i nove koji su mi otvorili oči i proširili vidike.

Sad ću prestati da zvučim kao pametnica. Počeću da zvučim skromno. Zato što sam, iskreno, jedino u svojim mislima bila blizu sedišta moći.

Imam jednu seksualnu fantaziju koja se ponavlja. Ne, nije kako se tucam s Donaldom Trampom u njegovom ličnom mlaznjaku na visini od deset i po hiljada metara iznad Sen Tropea. Mislim da mi ništa nije odvratnije od toga. Moja fantazija je mnogo prizemnija – običnija i prisnija od toga.

Nekoliko puta nedeljno pokupim dečka s posla i nekad, kad uveče ostane poslednji da zaključa, maštam o tome da se malo poigramo na stolici njegovog šefa – ali to nismo nikad uradili. Ipak, devojka može da sanja, zar ne?

Njegov šef je senator. Ili pre, uspešan advokat i budući senator. A moj dečko Džek radi u njegovom izbornom štabu. I studira ekonomiju. Ne provodimo dovoljno vremena zajedno zato što je najčešće toliko izmožden dok sve završi da zaspi na kauču čim se izuje. Ujutru rano odlazi na predavanja i uglavnom nema vremena za seks na brzaka. A znate šta kažu kad Džek samo radi i nema vremena da se zabavi.*

* Džek postaje dosadnjaković ako samo radi i ne zabavlja se – doslovni prevod idioma koji znači da ljudi koji previše rade s vremenom postaju dosadni.

Maštam da odigram svoju ulogu dobre devojke. Sve sam osmislila. Naročito ću se obući za tu priliku. Čarape, cipele s visokim potpeticama i omiljeni svetlosmeđi kišni mantil, isti kao onaj koji Ana Karina nosi u Godarovom filmu *Made in U.S.A.* A ispod mantila – donji veš: možda crni providni brus i gaćice kao i odgovarajući halter i podvezice. Ili ću izostaviti brus i navući bele dokolenice i one slatke gaćice s ružičastim tufnicama koje ga izluđuju. A možda ću samo obući cipele s visokim potpeticama na bosu nogu i obući uzani krem svišeni kombinezon ili šifonski bebi-dol. Ali svakako ću naneti rubin-crveni ruž za usne. Moram da imam crveni ruž za usne. On je devojčin najbolji prijatelj.

Izborni štab je u trgovačkoj ulici u centru grada. Zgrada ima mnoštvo prozora i svetla ostaju upaljena cele noći kako bi prolaznici videli niz istovetnih crvenih, belih i crnih postera s kojih Džekov šef zuri u kameru ispod velikih debelih slova: GLASAJTE ZA ROBERTA DEVILA.

Jedina mesta gde bismo mogli da se izdvojimo jesu ostava, toalet ili kancelarija koju Bob – on voli da ga svi zovu Bob – koristi kad je tamo, što nije često. Zavučena je pozadi, blizu vrata što vode na parkiralište, kako bi mogao da se ušunja i išunja umesto da ga svi vide dok ulazi na prednji ulaz, s ulice.

Prilično sam sigurna da se bar nekoliko ljudi u tom štabu loži na ideju da se kresne u ostavi ili toaletu tokom radnog vremena u nadi da ih niko neće uhvatiti. Ali ne ja, svakako ne kad možemo da imamo celu zgradu

samo za nas. Uostalom, Džek mi najčešće otvara zadnja vrata, koja vode pravo na parkiralište gde ostavljam kola a kancelarija je... odmah tu.

Ponoviću jer zaista ne želim da me pogrešno shvatite: nismo to nikad uradili. Nismo čak ni pričali o tome. Nisam sigurna ni da bi Džeka zanimalo. Ali u mojoj fantaziji, čim uđemo u tu kancelariju, zatvorimo vrata i ugasimo svetlo, završimo s ljubljenjem i maženjem; preuzimam vođstvo.

Guram ga na stolicu, Bobovu raskošnu kožnu obrtnu stolicu, i radimo to baš tu, u „sedištu moći“. Govorim mu da ne ustaje, da se ne dodiruje, da se ne makne ni centimetar i izvodim mali striptiz, šepurim se pred njim. Prvo otkopčavam kaiš i puštam da mi mantil spadne s ramena kako bi video malo kože. Onda brzo otvaram jednu stranu dok drugu držim priljublenu uz telo kako bi video samo nagoveštaj onoga što je ispod. Okrećem mu leđa, puštam da mantil sklizne na pod, saginjem se i dodirujem nožne prste kako bi znao tačno šta će dobiti ako bude dobar dečko koji radi šta mu se kaže.

Kurac mu se ukrutio pre nego što sam mu smakla pantalone. A kad sam ih svukla, videla sam kako se napinje ispod pamučnih bokserica.

Vreme je za nešto prisnije. Ali još ne sme da me dodirne. Nameštam se ispred stolice, leđima okrenuta prema njemu, opkoračujem mu noge i hvatam rukonslone dok se guzom češem i trljam o njegovo međunožje, isprva blago pa sve jače. Onda se spuštam na njega,

stavljam ga između guzova i stežem, osećam kako se ugiba, trza i raste uz krivinu moje...

Ali skrenula sam s teme. Suština je u tome da ne postoji nijedan razlog da budem tamo, u Klubu Žilijet, među tim ljudima. A ne može se reći da sam se javila na oglas ili otišla na razgovor za posao kako bih dobila pristup.

Recimo samo da sam imala dar, stav, glad.

I da me je neko primetio.

Možemo unedogled raspravljati o urođenom ili stečnom, ali nisam se rodila s tim darom. Bar ne koliko ja znam. Ne, taj dar je nešto što sam spoznala. Ali dugo je čučao u meni, upisan u moj sklop, skriven kao pritajeni špijun koji čeka naređenje, i tek je nedavno probuđen.

A pošto sam sve to rekla, odakle uopšte da počnem da objašnjavam šta se desilo one noći? Prve noći kad sam otkrila Klub Žilijet.

Drugo poglavlje

Prvo što naučimo iz filmske režije glasi:

Zaplet se uvek pokorava junaku.

Uvek, uvek, uvek i bez greške.

To će vam reći svaki profesor kreativnog pisanja koji zaslužuje svoju platu i teraće vas da ponavljate tu rečenicu sve dok je ne budete znali i kad vas probude usred noći.

Kao suština načela koji upravlja fiktivnim svetom, to je nepromenljivo kao Ajnštajnova teorija relativiteta. Bez toga sve pada u vodu.

Navedite bilo koji klasični film (zapravo, bilo koji film), ogolite ga do srži i shvatićete o čemu pričam.

Evo, *Vrtoglavica*, film koga bi do tančina trebalo da zna svaki student filmske režije poput mene. Džejsm Stjuart igra Skotija, policajca koga toliko zaslepljuje njegova iskrena i tvrdoglava potraga za istinom, združena s parališućim strahom od visine i opsesijom prema mrtvoj

plavuši koja se graniči s nekrofilijom – što mu je, ispostaviće se, Ahilova peta – da postaje žrtva složene prevare.

Pretpostavimo da je Skoti policajac koji obožava slatkiše. To bi bilo realnije. Ali prosto ne bi delovalo. On bi bio policajac koga neumoljivo privlači tezga s krofnama umesto *femme fatale* a Hičkok ne bi imao film.

Eto vam. Zaplet se pokorava junaku.

Uzmimo još jedan primer. *Građanin Kejn*. Filmski kritičari ga nazivaju najboljim filmom koji je ikad snimljen i to s razlogom jer on ima sve: podtekst, umetničku režiju, mizanscen, sve što dobar film čini umetničkim delom umesto dugačkom reklamom za *Majkrosoft*, *Kraj-sler* ili *Frito lej*, kao što današnji filmovi izgledaju.

Dakle, *Građanin Kejn*, priča o medijskom mogulu Čarlsu Fosteru Kejnu, gonjenom gordošću i ambicijom, vrlinama koje su mu omogućile da dospe na vrh, vrlinama nastalim iz poražavajućeg kompleksa majke što mu umanjuje dostignuća, razara brak i, konačno, upropašćava život.

Osuđen tim surovim krugom koji seže do same suštine njegovog bića, siroti ostareli Čarli umire nevoljen, samo zato što nikad nije mogao da se odvoji od majčine sise.

Ili možda ne od sise... zato što je poslednje reči koje je Kejn izgovorio samrtničkim dahom, kad mu je iz oslabljenog stiska ispala snežna kugla – kristalna kugla, ili šta god da je, u kojoj nije uspeo da vidi neposrednu budućnost: da mu život nije samo sjeban već i gotov – reči „ružin pupoljak“, po legendi ubacio Orson Vels

kao pakosnu natuknicu za reči kojima je Vilijam Randolph Herst (pravi Čarls Foster Kejn) od milošte opisivao vaginu svoje ljubavnice.

Ružin pupoljak. Prve reči koje čujete u filmu i poslednje koje vidite naslikane na dečjim sankama bačenim u ognjište, gde ih plameni jezici ližu i pretvaraju u ništavilo.

Kad to saznate, nikad nećete gledati *Gradanina Kejna* na isti način. Čućete ružin pupoljak, videćete ružin pupoljak. A mislićete „vagina“.

Mislite li da je Orson Vels možda pokušao da nam kaže nešto? Verujem da je pokušavao da nam poruči kako je Čarls Foster Kejn bio pravi drkadžija. A to je, što i nije iznenađujuće, izvor svih njegovih nevolja.

I ponovo. Zaplet se uvek pokorava junaku.

Nemojte to zaboraviti.

Mala digresija, postoji jedna vrsta filma, samo jedna, koja se ne pokorava tom pravilu. Jedan žanr koji ga strahovito krši. I ne samo da ga krši, već postupa sasvim suprotno samo zato što može i zato što ga zaboje: pornografski film.

Ali nećemo o tome.

U svakom slučaju, shvatila sam da to pravilo važi za stvarnost koliko i za fikciju. Ne samo da se u filmovima ono što nam se događa pokorava tome ko smo, kako se ponašamo

i zašto se tako ponašamo, već je tako i s našim životnim pričama, izborima koje pravimo i putevima kojima idemo.

Ne možete videti put kojim idem. Nije popločan žutim ciglama, nije izgubljeni auto-put niti asfaltni drum s dve trake. Čak i ne znam da sam putovala nekim putem sve dok ne stignem na odredište, osvrnem se, vidim koliko sam daleko dospela i shvatim da su me izbori koje sam pravila i putevi kojima sam išla sve vreme vodili do tog mesta.

Evo kako ćemo. Da bih objasnila kako sam se obrela u Klubu Žilijet, moraću da počnem od početka.

Ne baš od samog početka. Ostavićemo sve ponižavajuće slike iz ranog detinjstva za neki drugi put. Kao i sve nepouzidane uspomene iz detinjstva iz kojih izviru traume što ih dan-danas vučem sa sobom. Kao kad sam se upiščila u gaće na času veronauke dok nam je sestra Rozeta pričala o Nojevoj barci.

Dakle, ne, ne baš od samog početka, ali ne mnogo daleko od njega.

A moram vam ispričati nešto o sebi, svom karakteru, svojoj Ahilovoj peti. Moram početi od Markusa, profesora na koga se krišom ložim.

Nije li svaka devojkica potajno zacopana u nekoga? U nekoga s kim nije u vezi i na koga može da projektuje svoje najluđe seksualne fantazije. Markus mi je, iako toga nije svestan, postao fetiš otkako sam prvi put bila na njegovom predavanju.

Markus: briljantan, razbarušene kose, markantan, stidljiv – stidljiv do te mere da deluje uzdržano – i vatren. Opčinio me je na prvi pogled. Ništa ne pobuđuje žensku radoznalost više od muškarca koji je emotivno udaljen i nedokučiv, pogotovo seksualno. A ja prosto ne mogu da dokučim ništa o Markusu.

U filmskoj teoriji postoji izraz „pomama ljudskih očiju“*. To ima neke veze sa zadovoljstvom. Velikim zadovoljstvom koje osećamo dok posmatramo, vidimo, shvatamo, očigledne istine o postojanju fizičkog tela i njegovih aktivnosti, u krupnom planu na ekranu.

A to osećam zbog Markusa. Kad sedim u prvom redu učionice, odakle ga najbolje vidim, naspram bele table, obasjanog neonkama bleštavim poput lučne lampe na filmskom setu. Na svakom predavanju sedim na istom mestu, u prvom redu ogromne aule s četrdesetak redova, tačno u sredini reda, pravo ispred njegove katedre, odakle mora da me vidi. Ali oči nam se retko sreću. Markus retko uopšte i pogleda u mom pravcu, već se obraća učionici – celoj učionici, osim meni – zbog čega se osećam kao da nisam tu, kao da ne postojim.

On je tu, ja nisam i to me izluđuje – pomama ljudskih očiju.

Pitam se da li samo tvrdi pazar zato što je tako prokleta očigledno da mi se sviđa.

* *Frenzy of the visible* je gledalačka fasciniranost viđenim, a posebno se odnosi na tehniku snimanja koja stavlja naglasak na pokret i brzinu. (Prim. prev.)

* * *

Onim danima kad imam predavanja – ponedjeljkom, utorkom, petkom – uhvatim sebe kako se sređujem za njega. Ni danas nije drugačije. Danas sam obukla uske farmerke koje mi ističu guzu, brus s plicim, horizontalno sečenim korpama koje podižu i razdvajaju grudi, majicu na bretele s plavim i belim prugama koja mi naglašava obline i tamnoplavi džemper koji ih uokviruje i privlači pažnju na njih.

Želim da mi primeti grudi i pomisli na Brižit Bardo u *Preziru*, Kim Novak u *Vrtoglavici*, Šeron Stoun u *Niskim strastima*.

Je li to dovoljno očigledno?

Nadam se da jeste.

I tako danas, kao i uvek, sedim na predavanju, pravim se da hvatam beleške i svlačim Markusa pogledom. On priča o Frojdu, Kinsiju i Fukou, o spektaklu filma i ženstvenom pogledu, dok ja pokušavam da mu pogledom ocrtam krivinu budže u smeđim pantalonama koje su toliko uske oko prepona da otkrivaju mnogo toga.

On delom stoji, delom sedi na katedri. Jedna noga mu je opružena pored ivice i pravi gotovo savršen ugao s drugom, koja čvrsto stoji na zemlji. A ja grickam olovku, merim raspon centimetara od šava pantalona duž unutrašnje strane nogavice, proračunavam obim, širinu i dužinu.

Uredno zapisujem brojeve u gornjem desnom uglu žute sveske u kojoj, dvadeset minuta po početku predavanja, nema ničega osim žvrljotina i škrabotina. Zadivila sam se kad sam ih sabrala u glavi. Zato što Markus ima kurac koji se i te kako može meriti s veličinom njegovog mozga.

Ne bi trebalo da se čudim. Već sam to sto puta radila. Na svakom predavanju je isto. I, začudo, svaki put ispada ista tri broja. Kao da iznova i iznova dobijam džekpot. I svakog puta mi isto uzbuđenje prostruji telom.

Kao što sam rekla, Markus je nesvestan toga. On misli da upijam njegove reči. Nije da me njegov predmet ne zanima ili da ne slušam. Pratim svaku njegovu reč, ali istovremeno sam rasejana. Radim više stvari odjednom.

Markus govori o Kinsiju i zaključku njegove čuvene seksualne studije da žene na vizuelne nadražaje ne reaguju isto kao muškarci, a nekad uopšte ne reaguju. Nažalost, ne slažem se s tim. A ni Markus se ne bi složio kad bi znao šta mi radi.

Glatko prelazi s Kinsija na Frojda – još jednog matorog perverznjaka s čudnim idejama o ženskoj seksualnosti – a u meni sve ključa.

Piše reč KASTRACIJA na beloj tabli. Zatim ZAVIST PREMA PENISU. A onda sve podvlači i glasno ponavlja radi jačeg utiska. Pomislíte da je to strahovit hladan tuš za moju studentsku masturbatorsku fantaziju, zar ne?

Pogrešili ste.

Vidite, Markusov glas je kao smeđi šećer – mek, mračan, raskošan. Čim čujem da bilo šta kaže, postanem sva

pihtijasta iznutra. Ali reči koje me svojski uzbuđuju nisu nimalo seksi. Te reči deluju odsečno, hladno i tehnički, ali iz Markusovih usta zvuče kao bezobrazluci – na intelektualni način.

Pogotovo sledeće reči:

Marginalnost.

Katarza.

Semiotika.

Sublimacija.

Triangulacija.

Retorika.

Prvobitni tekst.

I poslednja, ali svakako ne manje važna, moja omiljena, reč koja vlada svima ostalima:

Hegemonija.

Markus govori s takvim tihim autoritetom da me drži u šaci i čini mi se da bih uradila sve što zatraži.

Kad on izgovori „zavist prema penisu“, čujem kako moli, zapoveda i naređuje: „Molim te, tucaj se sa mnom“.

Iako me ne gleda, znam da se obraća meni i samo meni.

Samo meni.

Moja opčinjenost Markusom nema nikakve veze sa Džekom. Volim Džeka i samo Džeka. Ovo je tek zabava, nedužna romantična sanjarija kojom se zabavljam na predavanjima. Pedagoška fantazija o tati zbog koje sam se zagrejala za profesora, ali mi iščili iz glave čim čujem zvono.

Ovog puta nije potrajala ni toliko.

Gledam Markusove žilave ruke i duge mišićave noge, zamišljajući kako bi bilo da su mi obmotane oko tela, čitavog tela, kao što pauk drži muvu u mestu dok se sprema da je proždere. Želim da me Markus drži, da me Markus proždere, na taj način. Pitam se da li jebe jednako stručno kao što priča o psihoanalizi, semiotici i autorskoj teoriji.

Ostavljam da to pitanje visi u vazduhu.

Odgovor neočekivano dolazi u vidu zavereničkog šapata iza mene.

„On je čudak.“

Okrenula sam se i ugledala svetle, bistre, gotovo providne zelene oči i pune senzualne usne izvijene u koketan osmejak. Tako sam upoznala Anu. Naginjala se iz reda iza mene i šaputala mi na uvo, Markusu pred očima.

Poznajem je, naravno. U mojoj je grupi. Ana je plava, sitna i bujna; opaka riba za kojom se svi na faksu okreću. Ona je devojka s kojom svi žele da se druže; devojka koju svi tipovi žele da kresnu.

Vaspitali su me u katoličkom duhu i učili me da ne bi trebalo tragati za seksom niti uživati u njemu. Tek kad sam počela da se zabavljam sa Džekom, dugo pošto sam izgubila nevinost, otrešla sam se suprotstavljenih osećanja i počela da uživam u seksu.

Gledam Anu i vidim nekoga ko se dobro oseća u svojoj koži, uživa u svojoj seksualnosti i moći koju ona ima. Za razliku od mene, Ana izgleda kao da je ništa ne sputava. Ona je koketa, slobodna i opuštena, uvek s

osmehom na usnama. Kad je pogledam, vidim nekoga ko se dobro oseća u svojoj koži, uživa u svojoj seksualnosti i moći koju ona ima. I ona me intrigira.

Jeste li nekad upoznali nekoga i, čim ste ga ugledali, čim vam se obratio, pomislili da ćete se sprijateljiti?

To sam osetila prema Ani čim je rekla „On je čudak“. Kao da sam čula sopstveni glas, kao da je znala tačno o čemu sam razmišljala. I razumela me je.

„Otkud znaš?“, pitam šapatom.

„Šta?“

„Da se ložim na Markusa.“

„Očigledno je“, odvratila Ana. „Po tome kako ga gledaš.“ Tako je naš odnos otad izgledao. Tajna spona.

Ali nisam znala jedno:

Ona se već tucala s njim, s Markusom.

A oni retki trenuci kad bi Markus pogledao prema meni, kad sam htela da verujem da me je gledao?

E pa, nije.

Gledao je kroz mene.

U nju.